

[Burgdorf]

lands amt om denne fordelingsnøgle, hvori- mod der endnu mangler en aftale med Ring- købing amt, som, har jeg forstået, fra tidlige- re tider har været vant til, at det var staten, der klarede problemerne for dem. Jeg er helt klar over, at der er andre og måske større problemer i Ringkøbing amt end i andre am- ter netop i øjeblikket, og jeg er klar over, at det vil knibe for – undskyld, jeg siger det – fattige kommuner som f.eks. Holmsland kommune, at klare de 25 pct. Jeg tror, vi må se lidt nøjere netop på det problem.

Dette er en debat om vestkysten, men jeg kan ikke undlade her på slutningen at minde om, at der er store problemer andre steder i vort land; der er også kystnedbrydning i de indre danske farvande, men det må vi se på en anden gang.

Svend Heiselberg (V):

Indledningsvis vil jeg sige ministeren tak for den for længst lovede redegørelse, som vi har fået. Venstre havde ganske vist håbet, at redegørelsen ville have lagt op til en større ansvarlighed fra ministerens side, men når det ikke er tilfældet, må vi andre jo forsøge at hjælpe ministeren lidt.

Venstre er klar over, at et statsligt engage- ment med kystsikring af vores 7.400 km lan- ge kyststrækning, kan staten hverken helt eller delvis gå ind i, derfor må vi holde os til de mest truede områder.

I ministerens redegørelse, som er på 13 sider, hvoraf de første 10 er af mere eller mindre teknisk karakter, fastslås det, at en hindring af kysttilbagerykningen må anses for uoverkommelig. Det nævnes også, at der årligt føres 3,7 mill. m³ sand og ral væk fra kyststrækningen mellem Lodbjerg og Nymin- degab. Det er ifølge redegørelsen kystinspek- toratets opfattelse, at der som noget nyt skal ske en permanent kystfodring, dvs. at man uafbrudt skal pumpe ca. 3,7 mill. m³ sand tilbage dertil, hvorfra havet har fjernet det.

Men i rapporten fastslås også, at den nød- vendige sandmængde måske slet ikke kan tilvejebringes.

Endelig konkluderer kystinspektoret i rapporten, at der hverken teknisk eller øko- nomisk er grundlag for en standsning af kysttilbagerykningen.

Jeg vil gerne sige, at jeg mener, det er for let at give op over for ganske vist voldsom-

me naturkræfter. Hvis vi prøver at se på, hvad hollænderne har udført af kystsikring – jeg tænker bl.a. på hele Delftprojektet – så har de jo gennem mange år arbejdet målbe- vidst og med stor succes på at sikre hele den hollandske kyst. Det gøres bl.a. med fix- strong, dvs. 96 pct. sand og 4 pct. asfalt. Det er dyrt, vil ministeren sikkert sige. Ja vel, men det skal ses i forhold til, om vi vil ac- ceptere en generel kystnedbrydning. Spørgs- målet er, om vi i kamp med havet teknisk permanent kan føre 3,7 mill. m³ sand fra nævnte strækninger tilbage.

Jeg synes, at udvalget om offentlige arbej- der skulle have set, hvad de magter i Hol- land, inden vi binder os til de store investe- ringe.

I den forespørgselsdebat om kystsikrings- arbejder, der fandt sted den 31. marts 1981, sagde venstre bl.a., at vi burde nedsætte en vestkystkommission, der på lidt længere sigt kunne vurdere, hvor meget og hvor lidt vi skal gøre for sikringen af vores kyster, men det afviste daværende trafikminister Risgaard Knudsen, og man agtede således at fortsætte med en strandfodring, som der ifølge mini- sterens egen konklusion ikke er tilstrækkeligt hverken teknisk eller økonomisk grundlag for.

Jeg vil heller ikke undlade at nævne vores skuffelse over, at ministeren ikke har medta- get de 15 Limfjordskommuners problemer. Her har amt og kommuner jo tilbudt at beta- le 50 pct. af omkostningerne, og også dette vil være en meningsfyldt opgave af sam- fundsmæssig interesse for staten at tage vare på.

Men der kan også være andre områder, man kunne kigge på, f.eks. Nordsjælland og Lolland-Falster, ligesom andre områder kun- ne nævnes, som kunne være af interesse, og som der også kunne være beskæftigelsesmæs- sige foranstaltninger i.

Jeg vil ikke undlade at nævne, at jeg den 22. januar d.å. stillede 7 spørgsmål til mini- sterens vedrørende stormflodskatastrofen. Jeg blev efterfølgende kontakttet af trafikudval- gets formand, hr. Normann Andersen, der på opfordring af ministeren spurgte, om jeg kunne vente med en besvarelse af mine spørgsmål, indtil ministerens redegørelse om kystsikring af vestkysten kom, idet de så ville indgå i denne. Det gik jeg med til, men hver- ken i redegørelsen fra ministeren eller i ind-